

[Heinesen.]

Lad os da forudsætte det helt usandsynlige, at de 150.000 overflyttes til den private sektor inden den 1. oktober 1975, og at det medfører en stigning i erhvervenes indkomst på knap 10 pct.

Som jeg nævnte før, bygger fremskridtspartiets valgprogram imidlertid på en merstigning i erhvervsindkomsterne på 23 pct. over 2 år. Hr. Glistrup har altså tilbage at forklare, hvorfor hans mirakelkur vil udløse en ekstra produktionsstigning på 13 pct., vel at mærke ud over den normale vækst i produktiviteten og ud over, hvad de overflyttede fra den offentlige sektor i bedste fald kan udrette i erhvervene.

Hvad begrundes nu hr. Glistrup denne utrolige påstand med? Jo, med, at folk bliver så glade for skattefriheden, at de arbejder noget mere. Hr. Glistrup henviser i denne forbindelse til erfaringerne fra det skattefri år 1969. Forholdet er imidlertid, at produktionen ikke steg nævneværdigt i det år udover, hvad der kan forklares af det almindelige opsving fra lavkonjunktur i 1968 til højkonjunktur i 1969. Betingelsen for at omsætte hr. Glistrups produktionstal til realiteter er en gennemsnitlig forlængelse af arbejdstiden med 16-17 pct., dvs. at alle de beskæftigede arbejdere og funktionærer i private erhverv forlænger deres ugentlige arbejdstid med gennemsnitlig 7 timer. En sådan forøgelse af arbejdsindsatsen er selvsagt uden forbindelse med virkeligheden, også selv om man som hr. Glistrup regner med en formindskelse af den direkte beskatning af en størrelsesorden, der nogenlunde svarer til 20 pct. af nationalindkomsten.

Når indkomstkatten går ned, kunne det jo også tænkes, at nogle mennesker ville arbejde mindre. Det indrømmer hr. Glistrup selv, oven i købet på første side i valgoplægget, hvor det siges, at den stigende nationalindtægts fordel kan også vise sig ved, at den, der ønsker at holde uændret levestandard, kan gøre det ved at ofre færre arbejdstimer på sin indtægtserhvervelse.

Fremskridtspartiets første og vigtigste forudsætning for personbeskatningens afskaffelse, nemlig den i valgprogrammet forudsætte voldsomme stigning i produktion og indkomst, savner bare det blegeste forhold til realiteternes verden, og når denne første og væsentligste forudsætning falder, så fal-

der også de øvrige forudsætninger for hr. Glistrups forslag sammen som et korthus.

Den anden forudsætning var som nævnt, at provenuet af den indirekte beskatning ville vokse stærkt, når indkomsterne steg stærkt, så også den forudsætning for indkomstkattens afskaffelse brister.

Den tredje forudsætning var, at kasseoverskuddet ville blive overflødigt, men kasseoverskuddet bliver på ingen måde overflødigt, når indkomstkatten i 1975-76 nedsættes — nu jeg tager hr. Glistrups tal — med 39 mia kr. og de reelle besparelser kun andrager ca. 27 mia kr., samtidig med at afgiftsprovenuet ikke indgår som forudsat. Ja, selv hvis afgifterne kom ind i den størrelse, som hr. Glistrup har forudsat, ville kasseoverskuddet ikke være overflødigt. Det betyder, som også finansministeren var inde på det, at fremskridtspartiets program under alle forhold vil betyde en kæmpemæssig udvidelse af det private forbrug og som følge heraf en u hæmmet inflation og enormt underskud på betalingsbalancen; øget privat opsparing vil kun kunne opveje en meget begrænset del af lempelsen i finanspolitikken.

De to sidste forudsætninger for hr. Glistrups forslag, som vi har foran os, er, at administrationsomkostningerne kan nedskæres voldsomt, og at overførselsindkomsterne kan formindskes stærkt. Dette punkt vedrører besparelsesforslagene i hr. Glistrups program, herunder en kraftig både absolut og forholdsmæssig forringelse af de offentligt ansattes løn- og pensionsforhold.

Jeg skal ved denne lejlighed kun gøre den bemærkning om besparelsesforslagene, at hr. Glistrup har en tendens til at undervurdere en række udgiftsposter, som han ønsker at bevare, mens han til gengæld pumper de udgiftsposter op, som han vil skære bort. Det forøger ikke troværdigheden af hr. Glistrups program.

Herudover skal jeg ikke kommentere hr. Glistrups spareforslag i dag. Tidligere diskussioner, som andre medlemmer af tinget har haft med hr. Glistrup om disse forslag i presse, i radio og i tv, har vist, hvor vanskeligt det er at få hr. Glistrup til at konkretisere sine forslag. Hver gang man forsøger at holde hr. Glistrup fast på et politisk omtåligt spareområde, slår han syv kors for sig og siger, at det har man helt misforstået, og